

Vandaag beginnen we aan een nieuw, zij het veel kleiner avontuur (hoewel, we gaan wel naar hartje Balkan). We brengen een bezoekje aan Sofia, de hoofdstad van Bulgarije. En als we de verhalen moeten geloven, een stad waar je je als Nederlander rijk voelt. De Bulgaarse Lev (munteenheid) is de helft waard van de euro en prijzen zijn er aangenaam. Sterker nog, Sofia kreeg in 2013 de titel de goedkoopste hoofdstad van de wereld. Misschien hebben we door ons hebberig enthousiasme wel een paar extra koffers nodig op de terugweg!

Na Praag, Boedapest en Warschau is dit ons vierde bezoek aan Oost-Europa. Zin in, ja! Maar die taal... dat vind ik als zelf uitgeroepen talenknobbel toch wel een dingetje. Straatnamen die in Cyrillische tekens zijn geschreven, weinig mensen die een andere taal dan hun moedertaal spreken... Dat wordt af en toe handen- en voetenwerk. 'Gelukkig' heb ik een verkenner bij me die naar eigen zeggen nooit verdwaalt (uhuh).

Ruim een jaar geleden stond Kiev op het programma, maar door de grimmige sfeer en bloederige protesten op nog geen kilometer afstand van ons hotel, hebben we vriendelijk bedankt. Bij het hotel zonder problemen (en zonder annuleringsverzekering) en de vliegtuigmaatschappij (Wizzair, een Oost-Europese prijsvechter) gaf ons onbedoeld de ideale escape door de vlucht een hele dag(!) te verplaatsen (en dan mag je kosteloos annuleren).

Vandaag vliegen we weer met Wizzair. Rond 15.00u stijgen we op vanuit Eindhoven en rond 19.00u (tijdverschil is +1 uur, hopelijk krijgen we geen jetlag :o) landen we in Sofia. Eerste uitdagingen aldaar zijn het pinnen van Bulgaarse levvies (of hoe je die slotties ook noemt) en daarna een niet corrupte taxichauffeur vinden. Straks eerst maar even de nodige spullen inpakken en ons huis netjes achterlaten en dan rond het middaguur op naar het vliegveld.

Daar zitten we dan, in hartje Sofia. Een stad met een taal waarvan we echt geen woord verstaan en van de de straatnamen begrijpen we nog minder. Onderweg in het vliegtuig zat ik even naast een rasechte Bulgaarse vrouw die al 18 jaar in Nederland woont. Zij heeft ons een paar tips gegeven. Maar eentje was nogal verwarrend... Als je in Bulgarije 'ja' knikt, bedoel je 'nee' en andersom. Dus als je in een restaurant of bar 'ja' knikt als ze je nog wat te drinken aanbieden, krijg je dus niks, nada, noppes, njet. Nou, lekker dan! Ik was helemaal in de war. Even later vertrok de Bulgaarse, ze kon een plaats naast haar vriendin krijgen. In ruil daarvoor kreeg ik een corpulente norse Bulgaar als buurman. Zo eentje die, als je hem te lang aankijkt, je in het Bulgaars gaat vragen: "Mot je een knal?!?" Ik heb hem maar niet aangekeken en mijn hoofd heel stilletjes gehouden. Na een wat turbulente vlucht landden we netjes op tijd in Sofia. Met zijn allen in zo'n typische luchthavenbus, wachten, wachten, wachten tot iedereen erin zit en dan... wel 100 meter rijden (jaja) en toen konden we alweer uitstappen. Meteen door de paspoortcontrole en daarna naar de bagageband. Harold wachtte op de koffer, ik ging op zoek naar een gulle geldautomaat. In de aankomsthal werd ik echt me-teen aangesproken of ik een taxi wilde. En ook hierin heeft internet haar diensten weer bewezen, wij waren voorbereid. Er is maar 1 taxibedrijf niet corrupt en dat is OK Supertrans. De aardige Bulgaarse dame kwam nog even snel naar me toe om me te vertellen waar ik die taxi's kon vinden.

Snel even geld getrokken en hup naar de taxi. Een oude, grijze taxichauffeur die weinig communiceerde met het gesproken woord. Dat deed ie wel met zijn lichaamsgeur. Wij gokten - mede gezien zijn omvang - op 3 hele knoflookbollen en 6 borden Bulgaarse soep. Het is maar 11 kilometer van de luchthaven naar het centrum van de stad, maar we kwamen in de file terecht, dus het duurde allemaal iets langer. En ja hoor, we hoefden slechts 11 lev af te rekenen (5,50 euro). Daar kun je niks van zeggen. We gaven de goede man een dikke fooi, maar mochten toch gewoon zelf de koffer uit de achterbak halen. Fooi of

geen fooi, hij is gewoon zichzelf gebleven :o).

We zitten in Hotel Sense, een modern hotel (uit 2013), aan een grote boulevard. We waren nog geen drie minuten binnen en kregen al een glas sekt in onze handen gedrukt. Gewoon terwijl je nog staat in te checken aan de balie! Daarna naar onze kamer met fraai uitzicht op de Alexander Nevski kathedraal (zie foto).

We werden vriendelijk begeleid door een heuse kofferdrager. Onderweg in de lift moest ik het toch even vragen over dat 'ja' knikken en 'nee' bedoelen. "Is dat echt zo?" Zijn antwoord: "Dat hangt af van de situatie". Nou, lekker dan! Ik laat me wel zo'n nekkraag aanmeten, kan ik niks fout doen! In onze mooie kamer eerst even alle lichtknoppen uitgeprobeerd (we kunnen kiezen uit ongeveer 10 lichtthema's) en daarna naar de hoogste verdieping waar de lounge en het restaurant zitten. Naar alle kanten mooi uitzicht over de stad en vriendelijke bediening. MAAR.... We zijn het niet meer gewend... Er mag hier worden gerookt... En dat wordt nog niet eens zoveel gedaan, maar de verdieping is helemaal doordrongen van de rookgeur. Wel gezellig en lekker gegeten, maar daarna toch maar even letterlijk een frisse neus halen. Harold had al gezien dat er een casino tegenover het hotel zit, dus hij was al sinds het toetje ongedurig. Bij het casino je paspoort en jas inleveren, er werden kopieën gemaakt en we kregen een lidmaatschapskaart (begon me al af te vragen hoeveel dit grapje ging kosten). Er hangt wel allerlei informatie bij de ingang, maar allemaal in het Bulgaars. Door de metaaldetector en langs het bordje met een plaatje van een wapen en een schuine streep erdoor (kijk, die plaatjes begrijpen wij simpele Hollanders wel!). Harold riep al: "Ik ga dit weekendje even terugverdienen! Ik zeg: alles op rood!"

Een luttele twee minuten later stonden we alweer buiten. Een grote zaal, maar wat een rookhol!! Mijn neus jeukte, ik kreeg hoofdpijn. Tijd voor wederom een frisse neus. Het lidmaatschapspasje mochten we houden... gratis en voor niets. Voor het geval we ooit nog terugkomen... Naja, wel vriendelijk van ze, ons eerste souvenirkje uit Bulgarije! We liepen koninklijk wuivend het casino uit: "Het waren twee gewel-di-ge minuten!"

Sightseeing Sofia

Best goed geslapen. Aan het bed lag het niet, heerlijk matrasje. Maar onze kamer zit op de 7e etage en op de 9e etage zit de loungebar. Tot diep in de nacht de hoenkahoenka bas hoorbaar, maar gelukkig zijn we er wel om in slaap gevallen.

De dag begonnen met een heerlijk ontbijt. Lekker vers fruit, Engels en continentaal ontbijt en allerlei muffins en gebak. Voor de honing hebben ze gewoon even een honingraat in zijn geheel klaar staan, waarvan je zelf een stukje kunt afsnijden of uitlepelen. Het is verder rustig in het hotel, ik denk dat het hotel nog niet voor de helft vol zit (misschien zelfs niet voor 30%). Maar wel ruim voldoende personeel ingezet. En dat geldt eigenlijk ook voor het toerisme hier. Het is rustig, ik vrees te rustig voor de Bulgaarse economie. Voor ons ideaal, wij kunnen zonder wachtrijen of drukte overal naar binnen. En goedkoop is het. Voor de meeste bezienswaardigheden betaal je helemaal niets. Onze overbuurman, de Alexander Nevski kathedraal, was het eerst aan de beurt. Van binnen heel groot en heel hoog, maar ook nogal verwaarloosd. Je kunt duidelijk merken dat er geen geld is om onderhoud te plegen. Daarna naar de Sophia Basiliek die uit meerdere lagen bestaat (met name onder de grond) waar men graftombes van tot wel 400 jaar voor Christus heeft ontdekt. Indrukwekkend. En ook een Russische kerk (met van die mooie gouden bolvormige spitsen) van binnen gezien.

Ons religieuze emmertje zat daarna wel vol (knap volgehouden voor twee geboren katholieken die nie-na-never-nooit-niet in de kerk komen) en de hoogste tijd om twee vliegen in een klap te slaan: lekker eten terwijl je een panoramische uitzicht hebt op de stad en de berg Vitosha. Dat kan bij Pri Orlite, een panoramarestaurant op de 19e etage van een kantoorgebouw. Deze tip las ik van een blogger met - naar ik vrees - weinig volgers. Er was geen kip in het restaurant en na ons kwam er ook geen kip. Daar

zaten we dan, met zijn tweetjes eenzaam te wezen in het restaurant. Zelfs het personeel was niet zichtbaar aanwezig, behalve of iets eten te brengen of af te ruimen. Maar wel genoten van het uitzicht (zie foto) en heerlijk geluncht voor een prikkie. Met goed gevulde maag weer op pad, deze keer naar de grootste winkelstraat. De Vitosha Boulevard. Straatnamen kunnen we meestal toch niet lezen, maar we konden de boulevard redelijk eenvoudig vinden. Die viel behoorlijk tegen, had op internet veel mooiere plaatjes gezien. Toch de lange straat helemaal tot het eind uitgelopen en daarna weer terug richting de bezienswaardigheden. Om er aan het andere einde van de straat achter te komen dat we net niet goed zaten. De echte boulevard loopt parallel aan het smoezelig uitziende winkelgebied. Deze is inderdaad net zo mooi als op de plaatjes, dus nog een keer de hele straat op en neer. Harold heeft een nieuwe merkzonnebril in de opruiming gescoord en ik twee sjaals. Maar ook hier is het opmerkelijk rustig voor een zaterdag. De duurdere winkels hebben voldoende medewerkers beschikbaar, maar bijna geen klanten. Ze hanteren ook gewoon de westerse prijzen, zou dat meespelen? Als kers op de shoptaart stond Tzum op het programma, een shopping mall gericht op westerlingen. En het was in een word een... desillusie. Een gebouw van 3 lagen waarbij de winkels op de begane grond vrijwel allemaal gesloten waren of leeg stonden. Alleen de middelste laag was open, de bovenste etage was compleet afgesloten. Als het kwartje nog niet is gevallen, Bulgarije kampt met de financiën. De armoë is af en toe schrijnend zichtbaar. En de contrasten tussen arm en rijk ook. Nu even de voetenwerk te ruste gelegd en straks weer de hort op. Wordt vervolgd.

Aan de rol in Sofia

In het 3 maanden lang durende vooronderzoek naar de stad Sofia hoort ook de keuze van een top restaurant. Niet specifiek de Bulgaarse keuken, maar gewoon een goed restaurant. Zo eentje die je wel ruim op tijd moet reserveren, anders vis je achter het net. De keuze viel op Chef's, het nummer 4 restaurant van Sofia (volgens Tripadvisor). Niet in het centrum en ook niet in de buurt van de metro, dus we hebben weer een taxi nodig. We laten het aan het hotel over en om 19.15u staan we netjes klaar bij de receptie. Voor het hotel staat alweer een file. De portier bevestigt dat deze file er elke avond staat, ook op zondag (als de welgestelde Sofianen terugkeren van hun vakantiehuisje op het platteland). Even later zitten we zelf in de file met een zo mogelijk nog minder spraakzame taxichauffeur dan de avond ervoor. Ik heb goed opgelet, hij zei voor het eerst wat toen we uitstapten (waarschijnlijk omdat hij een fooi kreeg). Onderweg was hij in gedachten vast luchtgitaar aan het spelen terwijl hij luisterde naar een Bulgaarse rockzender.

Begrijp me niet verkeerd, we worden heus niet onvriendelijk bejegend. De mensen hier zijn gewoon heel ingetogen. Harold is op zijn werk druk met gastvrijheid en gastheerschap, dus onze zendeling heeft ook hier al meerdere pogingen gedaan om de Sofiaan te overtuigen van hoe gastvrijheid nou in elkaar steekt. Gek genoeg bleken de Bulgaren op dat moment nog slechter Engels te kunnen dan ze in eerste instantie deden vermoeden...

Na een lange discussie, (beter gezegd door gewoon even navraag te doen, geen van deze twee betweters wist het) zijn we er eindelijk uit hoe we de hoofdstad van Bulgarije moeten uitspreken: Sofja, met de klemtoon op Sof.

Affijn, hoe is ons diner befallen? Goed, lekker, gezellig! Trendy restaurantje in een buurt waar je liever

's avonds niet alleen over straat gaat, al geeft de foto je een andere indruk. Harold werd een beetje zenuwachtig toen ik een grapje maakte met de ober, maar voor zover wij weten is er niet in ons eten gespuugd, of erger. De ober lachte zelfs om mijn grap en maakte er later zelf ook nog een (jaja, dulle boel!).

Tijdens het diner hadden we nog wilde plannen om te gaan 'clubben' in de stad, maar we maakten de cruciale fout door eerst naar ons hotel terug te gaan (met taxi en, hoe kan het ook anders, een zwijgzame chauffeur). Onderweg gingen de luijes van onze ogen al een beetje dicht en na aankomst bij het hotel rolden we zo ons bed in.

Fietsen tot je groen ziet

Jaja, ook hier hadden we al gezien dat je fietsen kunt huren in Sofia. Niet aan de hoeveelheid fietsen hoor (die zijn op een paar handen te tellen), maar aan de reclame. Het begint bijna een sport te worden om te testen hoe fietsvriendelijk elke buitenlandse grote stad is. De dag uiteraard weer gestart met een voedzaam ontbijt. Ik zag lekkere plakken donker brood liggen, dus ik had wel zin in een voedzaam bammetje met boter en kaas. Bammetje gesmeerd en ik neem mijn eerste hap... zit ik chocoladecake met kaas te eten, iehieuw! Ik had er zo'n pret om dat ik 'm toch maar heb opgegeten (en ook wel een beetje omdat ik van mijn moeder mijn bord moet leeg eten). Maar ik verzeker je, dat doe ik niet nog een

keer!

De fietsverhuur zit dicht bij het hotel, dus we zijn er zo. De verhuurder had zijn gezicht nog vol uitgelopen schmink (volgens mij was het een clownsgezicht), gisteren was het Halloween en we zagen de hele dag wel meer mensen al in de (slechte) schmink lopen. Verder keek hij uit zijn ogen alsof hij zijn bed nog niet had opgezocht en er hing een walm van alcohol om hem heen. Maar verder alleraardigst. Hij bood ons meteen mountainbikes aan. Nee joh, we gaan gewoon een beetje door de stad touren, gewoon stadsfietsen! Harold als navigator, telefoon mee voor-het-geval-dat, maar zeg dat nooit hardop tegen Harold.

We hadden een route gekozen van bijna 20 kilometer. No problemo voor deze ervaren fietsers. Al snel doken we een mooi park in. En daar hebben ze er veel van hier in Sofia. Maar de wandelpaden zijn wel van heel slechte kwaliteit en de parken gloeien soms wel een beetje, maar vaker nog een beetje veel. Hadden-we-nu-maar-mountainbikes-gekozen! Er leek geen eind te komen aan het hobbelen, gloeien en groen, ik stond op het punt om het bijltje erbij neer te gooien en een teiltje te vragen, die chocoladecake met kaas kwam naar boven. Maar af en toe even stoppen deed wonderen.

Helaas moet ik concluderen dat Harold al iets te lang een kantoorbaan heeft bij Defensie, hij is niet meer zo heel bedreven in navigeren. Dus we waren geregeld de weg kwijt (ik corrigeer, de verkenners wist even tijdelijk en plaatselijk niet waar hij was) en dus toverde ik - de reddende engel - de navigatie op de telefoon tevoorschijn. Ik ga morgen zijn baas bellen, vragen of hij wat vaker vossenjacht of een dropping mag doen op zijn werk (of noemen ze dat in het leger niet zo?), dan kan hij het weer een beetje oefenen.

Al met al hebben we weer een mooi stukje van Sofia gezien en afgezien van het feit dat er vrijwel nergens een fietspad is, voelden we ons best veilig in het verkeer. Er wordt hier uberhaupt niet jachtig gereden, dus dat ging helemaal goed. Harold klaagde op het laatst wel over zadelpijn, maar hij laat zich met zijn bofbips straks wel even in de spa van het hotel goed masseren waar het au doet. :

Samenvattend...

Inmiddels zitten we alweer thuis aan de keukentafel en dat is ook wel weer fijn. Harold heeft zich op zondag na het fietsen heerlijk laten masseren. Zondagavond hebben we nog een vorkje geprikt bij restaurant Ego, naast het hotel. We werden begroet door een vriendelijke man die daarna in het niets verdween. We werden de rest van de avond bediend door een dame die een klein beetje Engels kon verstaan, maar het geen woord sprak. En glimlachen stond niet in haar woordenboek. We vonden haar eigenlijk ronduit chagrijnig. En weer waren we vrijwel de enige gast in het restaurant. Het eten was verder goed. Na het eten nog even een straatje om en daarna lekker lezen in bed en nog een laatste nachtje slapen en ontbijten in ons fijne hotel. Onze kamer in Hotel Sense zit op de 7e etage, helemaal rechts (zie foto).

Wat vinden we van deze hoofdstad? Een mooie stad met voldoende geschiedenis. Misschien zaten we buiten het toeristische seizoen, het was er wel heel rustig qua toeristen. Op zich niet erg, maar de stad lijkt - door de ingetogenheid van haar bewoners - niet zo levendig. En inderdaad, voor toeristen is het een goedkope stad. Je betaalt in restaurants de helft van het bedrag dat je in Nederland betaalt. Maar de supermarkten en warenhuizen zijn veelal net zo duur als in Nederland. Gistermorgen nam de taxichauffeur - de eerste die meer dan 4 woorden sprak (yeah!) een alternatieve route naar het vliegveld om de drukte op de snelweg te vermijden. Onderweg zagen we de echte armoedige sloppenwijken waar een enkele bewoner zijn oude kleding en spullen verkochten. De koopwaar zou je hier in Nederland mogelijk nog niet eens bij de kringloop vinden.

Lang verhaal, kort verhaal, wij hebben een leuk weekend gehad en weer voldoende meegemaakt en ontspannen.

Bedankt voor het meelezen!